

(ಶ್ರೀ ಎ. ಜಿ. ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್.)

ವರು ಹಿಂಜರಿಯುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ಭರವಸೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಇಷ್ಟು ತಿಳಿಸಿದಮೇಲೆ ಮಾನ್ಯ ನೂಚಕರು ತಮ್ಮ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆಂದು ನಂಬಿದ್ದೇನೆ.

*ಶ್ರೀ ಶಿವನಂಜೇಗೌಡ.— ಈ ನಿರ್ಣಯದ ವಿಚಾರ ದಲ್ಲಿ ಸರ್ಕಾರದವರು ಸಹಾನುಭೂತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತ ಪಡಿಸಿ, ಇದರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಅಂಶವನ್ನು ತೀವ್ರತೆಯಿಂದ ಕಾರ್ಯರೂಪಕ್ಕೆ ತರುವುದಾಗಿ ಭರವಸೆ ಕೊಟ್ಟಿರುವುದರಿಂದ ಸಭೆಯ ಅನುಮತಿ ಪಡೆದು ನಾನು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ವಾಪಸ್ಸು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇನೆ.

The resolution was, by leave, withdrawn.

Mr. SPEAKER.—Sri G. Sivappa is not here. Also, Sri M. Madiiah. No. 37. Sri S. Gopala Gowda.

No. 37.—Introduction of Legislation to eliminate intermediaries between the tiller and the State.

* ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ (ನಾಗರ-ಹೊಸ ನಗರ).—ನಾನು ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ:

“This Assembly is of the opinion that a Bill be introduced immediately to eliminate all intermediaries between the tiller and the State.”

ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ಭೂಮಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯವಾದ ಸಮಸ್ಯೆಗಳಲ್ಲೊಂದಾಗಿದೆ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಬಹಾರ್, ಮದ್ರಾಸ್ ಮತ್ತು ಇತರ ಪ್ರಾಂತ್ಯಗಳಲ್ಲಿರುವಂತೆ ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಜಮೀನ್ದಾರಿ ಪದ್ಧತಿ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡರೂ ಸಹ ಭೂಮಿಯು ಉಳುವ ರೈತರಿಗೆ ಸಮವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಬಹುದಾಗಿದೆ. ಈ ಭೂಮಿ ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಾಧನಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾಗಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಮಾನತೆಯನ್ನು ತರಬೇಕಾದರೆ ಉತ್ಪತ್ತಿ ಮತ್ತು ಹಂಚಿಕೆಯ ಸಾಧನಗಳನ್ನು ರಾಷ್ಟ್ರೀಕರಣ ಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ಸಮಾಜೀಕರಣವನ್ನೂ ಕೂಡ ಮಾಡಬೇಕಾಗುತ್ತದೆ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಬಹು ಜನರ ಕನಬು ಕೃಷಿಯಾಗಿದೆ ಮತ್ತು ಬಹು ಸಂಖ್ಯಾತರು ಹಳ್ಳಿಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಮಾಡುತ್ತಾರೆ. ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ, ಈಚೆಗೆ ಇನಾಂ ರದ್ದಿ ಯಾತಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಗೊಂಡನಂತರದಲ್ಲಿ ರೈತಪಾರಿ ಪದ್ಧತಿ ಇರುವುದು ನೋಡಿದರೆ, ಅದರಲ್ಲಿಯೂ ಕೂಡ ಮರೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ಸುಮಾರು 15 ಸಾವಿರ ರೂಪಾಯಿಗಳವರೆಗೆ ಒಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಕಂದಾಯ ಕೊಡತಕ್ಕಂಥ ಬರೀ ಭೂಮಾಲೀಕರು ಇದ್ದಾರೆ. ಇದರಿಂದಾಗಿ ಮರೆನಾಡು ಪ್ರದೇಶದಲ್ಲಿ ನಾವು ನೋಡಬಹುದು, ಉಳುಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕಂಥ ರೈತರು ಯಾವ ರೀತಿ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಂದ

ಶೋಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ ಎಂಬುದನ್ನು. ಉಳುಮೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತರಿಗೆ ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದೆ ಬೇರೆಯವರು ಈ ಭೂಮಿಯ ಸ್ವಾಧೀನವನ್ನು ತಮ್ಮ ಹತೋಟಿಯಲ್ಲಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಹೆಚ್ಚು ಭಾಗವನ್ನು ಭೂ ಮಾಲೀಕರು ಗಳಿಸುತ್ತಾರೆ. ಇದರಿಂದ ಅವರ ಜೀವನ ಉತ್ತಮವಾಗಲಿಕ್ಕೆ ಮಾರ್ಗವೇ ಇಲ್ಲವಾಗಿದೆ. ಇದರಿಂದ ದಿನೇ ದಿನೇ ಅವರು ಬಡವರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ, ಶಕ್ತಿ ಹೀನರಾಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಮತ್ತು ದೇಶಕ್ಕೆ ಹೊರ ಆಗುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಈಗ ಗೇಣಿ ಮನೂದೆಯೆಂದು ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಜಾರಿಗೆ ತಂದಿದ್ದರೂ ಸಹ ಈ ಮನೂದೆ ಆನೇಕ ರೋಷದೋಷಗಳಿಂದ ಕೂಡಿರುವುದರಿಂದ ಈ ದಿನ ಅದರ ಉದ್ದೇಶ ಸಾರ್ಥಕವಾಗಿಲ್ಲವೆಂದು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿದೆ. ರೈತರಿಗಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಜಮೀನ್ದಾರರಿಗಾಗಲಿ ಈ ಮನೂದೆಯಿಂದ ಇವೊತ್ತು ಯಾವ ಪರಿಹಾರವೂ ದೊರಕಿಲ್ಲ. ಹಳೆಯ ಪದ್ಧತಿ ಏನಿತ್ತೋ ಅದನ್ನು ಅಳತೆ ತೂಕದ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಗೇಣಿ ತೆಗೆದು ಕೊಳ್ಳುವ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ, ಜಮೀನು ರೈತರಿಗೆ ಕೊಡತಕ್ಕ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಅನುಸರಿಸಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಈ ಕಾನೂನು ಪ್ರಕಾರ ಈಗ ಸರಿಯಾದ ಪರಿಹಾರ ರೈತರಿಗೆ ದೊರಕುತ್ತಿಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಈ ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆಗೆ ಒಂದು ಶಾಶ್ವತವಾದ ಪರಿಹಾರವನ್ನು ನಾವು ಯೋಚಿಸಬೇಕಾದ ಕಾಲ ಈಗ ಬಂದಿದೆ.

ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯದಲ್ಲಿ ಭೂಮಿ ಒಂದು ಆಸ್ತಿಯ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಸೇರಿರುವುದೂ ತಪ್ಪು ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತೇವೆ. ಭೂಮಿಯನ್ನು ಆಸ್ತಿ ಪಟ್ಟಿಯಿಂದ ಬಿಡುಮುಕ್ತ ಮಾಡಬೇಕು. ಅದು ಉತ್ಪತ್ತಿಯ ಸಾಧನವಾಗಿರುವುದರಿಂದ ಯಾರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉಳುಮೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಯಾರು ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಕೃಷಿ ಮಾಡಿ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿ ಅದರಿಂದ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಆ ಉತ್ಪನ್ನ ಅವರ ಸ್ವತ್ತು ಆಗಿರಬೇಕು. ಉತ್ಪನ್ನ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಆ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಅನುಭವಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ಹಕ್ಕು ಇರಬೇಕು; ಭೂಮಿ ಮಾರತಕ್ಕ, ಕೊಳ್ಳತಕ್ಕಂಥ ಒಂದು ವಸ್ತು ಆಗಿರಬಾರದು, ಮನುಷ್ಯನ ಆಸ್ತಿತ್ವಕ್ಕೆ ಅದು ಬಲಿಯಾಗಬಾರದು ಎಂಬ ಒಂದು ನೀತಿಯನ್ನು ನಾವು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಬಹಳ ಉಚಿತ ಎಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಈ ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಇದುವರೆಗೂ ನಾವು ಕಂಡ ಹಾಗೆ ಮೂರು ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಒಂದು ಕಮ್ಯೂನಿಸ್ಟರ ತೆಲಂಗಾಣ ಮಾರ್ಗ. ಇನ್ನೊಂದು ಕಾನೂನು ಮಾಡಿ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗ. ಮೂರನೆಯದು ಇತ್ತೀಚೆಗೆ ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರು ಆಚರಣೆಗೆ ತಂದಿರತಕ್ಕ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಇದ್ದವರಿಂದ ದಾನವಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲದವರಿಗೆ ಹಂಚಿಕೆ ಮಾಡತಕ್ಕ ಮಾರ್ಗ. ಈ ಮೂರು ಮಾರ್ಗಗಳನ್ನೂ ನಾವು ನೋಡಿದ್ದೇವೆ. ಇಂದು ಕಾನೂನು ಮಾರ್ಗ ಮತ್ತು ಹಿಂಸೆಯನ್ನು ಮಾಡಿ ಕ್ರಾಂತಿಯನ್ನೆಬ್ಬಿಸುವ ಮಾರ್ಗ ಇವೆರಡನ್ನೂ ಬಿಟ್ಟು ವಿನೋಬಾ ಭಾವೆಯವರು ಭೂಮಿಯ ಮಾಲೀಕರಿಂದ, ತಮ್ಮ ಭೂಮಿಯ ಒಂದು ಭಾಗವನ್ನು ದಾನವಾಗಿ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೇಳುತ್ತಾ ಇದ್ದಾರೆ. ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡುವುದಾದರೆ, ಇವೊತ್ತು ಭೂಮಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಎಂದಿಗಿಂತ ಉತ್ಕಟವಾಗಿದೆ ಎಂದು ವೇದ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಗತಿಯನ್ನು ಸಾಧಿಸಬೇಕಾದರೆ ಬರೀ ಒಂದು ಚಿಂತನೆ ಕಾನೂನು ಅಥವಾ ಇನಾಂ ರದ್ದಿಯಾತೀ

ಮನೂದೆ ಮಾಡಿ ನಾವು ಸ್ವಸ್ಥವಾಗಿ ಇರುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅಥವಾ ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ಕೈಬಿಟ್ಟರೆ, ನಮ್ಮ ರೈತರ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಯಿತು ಅಥವಾ ಭೂಮಿಯ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರವಾಯಿತು ಎಂದು ಹೇಳಿ ತಿಳಿದು ಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅದಕ್ಕೆ ನಾವು ಸೂಚಿಸುವುದೇನೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಯಾರಿಗೇ ಆಗಲಿ ಅವರ ಕುಟುಂಬಕ್ಕೆ ಅನುಸಾರವಾಗಿ ಎಷ್ಟು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಅವರ ಸ್ವಂತ ಶ್ರಮದಿಂದ ಉಳುವ ಮಾಡಬಹುದೋ ಅಷ್ಟು ಭೂಮಿಗಿಂತ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಭೂಮಿ ಯಾರೂ ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳತಕ್ಕದ್ದಲ್ಲ. ಅದಲ್ಲಾ ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು. ಭೂಮಿ ಸಮೂಹದ ಸ್ವತ್ತು ಆಗಿರಬೇಕು, ಭೂಮಿ ಮಾಡತಕ್ಕವನು ಆ ಭೂಮಿಯಿಂದ ಬರತಕ್ಕ ಉತ್ಪನ್ನವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪಡೆದು ಅದನ್ನು ಅನುಭವಿಸತಕ್ಕ ಒಂದು ವ್ಯವಸ್ಥೆ ಏರ್ಪಡಬೇಕು, ಎಂಬುದು ನನ್ನ ಅಭಿಪ್ರಾಯ, ಸ್ವಾಮಿ, ಇದಕ್ಕೆ ಹೆಚ್ಚಿನ ಒಂದು ವಿರೋಧ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಇದೆ ಎಂದು ನಾನು ತಿಳಿದುಕೊಂಡಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಇಲ್ಲಿ ಆ ಸಮಸ್ಯೆಯೇ ಇಲ್ಲ. ಇವೊತ್ತು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ರೈತವಾರಿ ಪದ್ಧತಿ ಇರುವುದರಿಂದ ಆ ರೀತಿ ಹಂಚಿಕೆ ಆಗಬೇಕಾದ ಅಗತ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಕೆಲವರು ಆಗಾಗ್ಗೆ ವಾದ ಮಾಡುವುದನ್ನು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಯಾವ ಯೋಜನೆ ಆಗಲಿ ಫಲಕಾರಿಯಾಗಬೇಕಾದರೆ—ಒಂದು ಸಣ್ಣ ಉದಾಹರಣೆ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ : ಇವತ್ತು ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್ ಎಂಬ ಒಂದು ಯೋಜನೆ ಇದೆ. ಜನತೆಯ ಸಾಮುದಾಯಿಕವಾದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಪ್ರಯತ್ನಮಾಡಬೇಕು, ರಸ್ತೆಗಳು, ಬಾವಿಗಳು, ಸ್ಕೂಲುಗಳು ಇತ್ಯಾದಿಯಾಗಿ ಗ್ರಾಮದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಕಾರ್ಯಗಳು ನಡೆಯಬೇಕೆಂದು ಅದರಲ್ಲಿ ಇದೆ. ಇವೊತ್ತು ವಸ್ತು ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ನಾನು ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ, ನನ್ನ ಅನುಭವಕ್ಕೆ ಬಂದ ಹಾಗೆ, ಏನಾಗಿದೆ ಎಂದರೆ : ಒಂದು ಗ್ರಾಮ ಇರುತ್ತದೆ, ಆ ಗ್ರಾಮದಲ್ಲಿ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಒಬ್ಬರು ಭೂಮಿಯ ಮಾಲೀಕರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಇತರರು 40—50—60 ಕುಟುಂಬದವರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ಉಳತಕ್ಕಂಥ ಗೇಣಿ ರೈತರು ಆಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆ ರೈತರಿಗೆ ಮನೆ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳಲು ನಿವೇಶನಗಳಾಗಲಿ, ಭಾವಿ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ಜಾನುವಾರುಗಳನ್ನು ಮೇಯಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಭೂಮಿ ಆಗಲಿ ಅಥವಾ ತಮ್ಮದು ಎಂದು ಸ್ವಂತ ಒಂದು ಅಥವಾ ಅರ್ಧ ಎಕರೆ ಜಮೀನು ಆಗಲಿ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಅವರಲ್ಲಿ, ಆ ಗ್ರಾಮ ತಮ್ಮದಲ್ಲ, ಜೀವನದ ದೆಡೆಯಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಇದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಮೂಡಿರುತ್ತದೆ. ಆ ಭಾವನೆ ಇರುವುದರಿಂದ ಅವರನ್ನು ನಾವು ಯಾವ ಒಂದು ಯೋಜನೆಗೇ ಆಗಲಿ, ಕೆಲಸಕ್ಕೇ ಆಗಲಿ ಹೆಚ್ಚು ಬೇಕಾದರೆ, ಅವರನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, 'ಗ್ರಾಮದ ರಸ್ತೆಗಾಗಿ ನಾವು ಏತಕ್ಕಾಗಿ ದುಡಿಯಬೇಕು ; ಕಾಂಟ್ರಿಬ್ಯೂಷನ್ ಕೊಡಬೇಕು, ಅಲ್ಲಿ ಬಾವಿ ತೆಗೆಯುವುದರಿಂದ ನಮಗೆ ಉಪಯೋಗ, ಯಾವ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಮಾಡಿದರೆ ನಮಗೇನು ಉಪಯೋಗವಾಗುತ್ತದೆ, ನಮಗೇನು ಭೂಮಿಇದೆಯೇ' ಎಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವರು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಎಲ್ಲಯತನಕ ಈ ಭೂಸಮಸ್ಯೆ ಬಗೆಹರಿಯುವುದಿಲ್ಲ ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ಈ ಕಮ್ಯೂನಿಟಿ ಪ್ರಾಜೆಕ್ಟ್‌ನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲ ಎಂಬುದಕ್ಕೆ ನಾನಾಗಲೇ ಹೇಳಿದ ಒಂದು ಉದಾಹರಣೆಯೇ ಸಾಕಾಗಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಗ್ರಾಮದ ಜೀವನ ಉತ್ತಮವಾಗಬೇಕಾದರೆ ಗ್ರಾಮವನ್ನು ಒಂದು ಯೂನಿಟ್ಯಾಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಆ ಗ್ರಾಮ

ದಲ್ಲರತಕ್ಕ ಎಲ್ಲಾ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೃಷಿಮಾಡತಕ್ಕ ರೈತನಿಗೆ ಸೇರುವಂತೆ ಮಾಡಬೇಕು. ಯಾವ ರೀತಿ ಭೂಮಿ ಸೇರತಕ್ಕದ್ದು ಎಂಬುದನ್ನು ಮೊದಲೇ ಹೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಭೂಮಿ ಮಾರತಕ್ಕ, ಕೊಳ್ಳತಕ್ಕ ವಸ್ತು ಆಗಬಾರದು. ಯಾರು ಕೃಷಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ, ಎಷ್ಟು ಕೃಷಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದೆಯೋ ಅಷ್ಟು ಮಾತ್ರ ಭೂಮಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಯಾವೊತ್ತು ಕೃಷಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಅವರಿಂದ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅವೊತ್ತು ಆ ಭೂಮಿ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ಇರಬಾರದು, ಸರ್ಕಾರಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು. ಇತರರು ಯಾರು ಅಲ್ಲಿ ಕೃಷಿ ಮಾಡತಕ್ಕವರು ರೈತರು ಇರುತ್ತಾರೋ ಅವರಿಗೆ ಕೊಡಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಭೂಮಿ ಕೃಷಿಗೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಒಂದು ಸಾಧನವಾಗಿ ಉಳಿಯಬೇಕೇ ಹೊರತು ಮಾರಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರತಕ್ಕ ಒಂದು ಅಸ್ತಿಯಾಗಿರಬಾರದು. ಆ ಕಾರಣ ದಿಂದಲೇ ಇವೊತ್ತು ನಾವು ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸರ್ವೆ ನಡೆಸಬೇಕು. ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಯೋಗ್ಯವಾದ ಭೂಮಿ ಎಷ್ಟಿದೆ, ಹಿಡುವಳಿ ಯಲ್ಲರತಕ್ಕ ಭೂಮಿ ಎಷ್ಟು, ಭೂಮಿ ಇಲ್ಲದೇ ಇರತಕ್ಕವರ ಸಂಖ್ಯೆ ಎಷ್ಟು ಎಂಬ ಅಂಕಿಅಂಶಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಂಗ್ರಹಿಸಿ ಅನಂತರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕಾನೂನನ್ನು ತರುವುದರಿಂದ ಭೂಮಿ ಒಂದೇ ಸಮಾನವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಿ ಅದರಿಂದ ಅನೇಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಬಗೆಹರಿಯುತ್ತವೆ. ಆಗ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ನೂತನ ಚೈತನ್ಯ ಪುಂಟಾಗುತ್ತದೆ. ರೈತರು ಭೂಮಿಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದಕ್ಕೂ ಮತ್ತು ಅನೇಕ ವಿಧವಾದ ಸಾಮಾಜಿಕ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ನೀರಾವರಿ ಕಾಂಗಾರಿಗಳ ಯೋಜನೆಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ, ಇನ್ನಾವುದಾದರೂ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳಲ್ಲಾಗಲಿ ರೈತರು ಮುಂದೆ ಬಂದು ಆಸಕ್ತಿಯಿಂದ ಭಾಗವಹಿಸುವುದಕ್ಕೂ ಅನುಕೂಲವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದರಿಂದ ತಾನೇ ತಾನಾಗಿ ಅವರ ಜೀವನ ಉತ್ತಮಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇಲ್ಲದೇ ಹೋದರೆ ನಾವು ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಗೆ ಯಾವ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮವನ್ನು ಕೈಕೊಂಡರೂ ಕೂಡ ಯಶಸ್ವಿ ಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಬಹುಸಂಖ್ಯಾತ ರೈತರಿಗೆ ಎಲ್ಲಯತನಕ ಅವರ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಆಧಾರವಾಗಿರತಕ್ಕ ಭೂಮಿ ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿರುವುದಿಲ್ಲವೋ ಅಲ್ಲಿಯತನಕ ನಾವು ಯಾವ ರೀತಿಯ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತೇವೆ ಎಂದರೂ ಕೂಡ ಅದು ಬರೀ ಮಾತಾಗುತ್ತದೆಯೇ ಹೊರತು ಕಾರ್ಯತಃ ಅವರಿಗೆ ಅನುಕೂಲವಾಗುವುದಿಲ್ಲ, ಅದರಿಂದ ದೇಶದ ಅಭಿವೃದ್ಧಿ ಆಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಹೇಳಿ ಈ ಒಂದು ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ತಾವೆಲ್ಲರೂ ಸಮರ್ಥಿಸಬೇಕು. ಮತ್ತು ಸರ್ಕಾರದವರು ಕೂಡಲೇ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಸಮಾನವಾಗಿ ಹಂಚುವುದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಮನೂದೆಯನ್ನು ಈ ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸಬೇಕೆಂದು ಕೇಳಿಕೊಂಡು ನನ್ನ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಸಭೆಯ ಮುಂದೆ ಮಂಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—Resolution moved :

“That this Assembly is of the opinion that a Bill be introduced immediately to eliminate all intermediaries between the tiller and the State.”

*ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್ (ಹುಣಸೂರು).—ಸ್ವಾಮಿ, ಈ ನಿರ್ಣಯದ ಉದ್ದೇಶ ಏನೋ ಘನವಾಗಿದೆ. ಅವರು ಇಲ್ಲಿ ಹೇಳಿರತಕ್ಕದ್ದು ಉಳುವ ಮಾಡುವವನಿಗೂ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯೆ ಯಾವ ಇಂಟರ್

(ಶ್ರೀ ಡಿ. ದೇವರಾಜ ಅರಸ್.)

ಮಾಡಿಯರಿನೂ ಇರಬಾರದು, ನೇರವಾಗಿ ಉಳುವ ವನಿಗೆ ಭೂಮಿ ಸೇರಬೇಕು ಎಂದು ಇದನ್ನು ನಾವು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಅರ್ಥಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ನನಗೇನೋ ಇದರ ಅರ್ಥ ತಿಳಿಯಲಿಲ್ಲ. ಹೇಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಉಳುವವನಿಗೆ ಭೂಮಿ ಹೋಗಬೇಕು ಎನ್ನುವುದರ ಅರ್ಥ ಮಾಡುವುದು ಸ್ವಲ್ಪ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶ್ರೀ ಗೋಪಾಲಗೌಡರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ ಜಮೀನ್ದಾರಿ ಪದ್ಧತಿ ಅನ್ನುವುದು ಬಹುಭಾಗ ಇದ್ದದ್ದು ವಾಸ್ತವಾಂಶ. ಅದನ್ನು ರದ್ದುಮಾಡಲಕ್ಕೆ ಈಗ ಸರ್ಕಾರದ ವರು ಅನೇಕ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮಗಳನ್ನು ಕೈಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ. ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಮೈಸೂರು ಸಂಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ರೈತವಾರಿ ಪದ್ಧತಿಯೆಂಬುದು ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಬಂದಿರುವುದರಿಂದ ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಮೈಸೂರೇ ತರದೇಶಗಳಲ್ಲಿರುವಷ್ಟು ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಇದೊಂದು ದೊಡ್ಡ ಸಮಸ್ಯೆಯಾಗಿದೆ. ರೈತವಾರಿ ಪದ್ಧತಿಯಿಂದ ಭೂಮಿ ಸಮಾನವಾಗಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ. ಒಬ್ಬ ಸಾಧಾರಣ ರೈತ ಉಳುವೆ ಮಾಡುವುದು ಎಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವ ಕಾಲದ ಪದ್ಧತಿ ಪ್ರಕಾರ ಒಂದು ಮರದ ನೇಗಿಲು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಒಂದು ಜೊತೆ ಎತ್ತಿನಿಂದ ಅವನ ಸಂಸಾರದಲ್ಲಿರುವ ನಾಲ್ಕೈದು ಜನಮಕ್ಕಳೊಡನೆ ಅಲ್ಲಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ವತಃ ದುಡಿಯುವುದು; ಹೀಗೆ ಅವನು ನಾಲ್ಕು ಎಕರೆ ಅಥವಾ ಐದು ಎಕರೆ ಉಳುವೆ ಮಾಡಿದರೆ ಬಹುಶಃ ಅದೇ ಜಾಸ್ತಿ ಎಂದು ನನ್ನ ಸ್ವಂತ ಅನುಭವದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತೇನೆ. ಯಾವ ಒಬ್ಬ ನಣ್ಣಪುಟ್ಟ ರೈತನೂ ಕೂಡ ಕೊಟ್ಟ ವರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆಯೇ ತಾನೇ ವ್ಯವಸಾಯ ಮಾಡಲು ಸಾಧ್ಯವಿಲ್ಲವೆಂಬುದನ್ನು ಈ ಮಾನ್ಯ ಸಭೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಹೆಚ್ಚು ವಿವರಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟು ಸಮರ್ಥನೆ ಮಾಡಬೇಕಾದ ಅವಶ್ಯಕತೆಯೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಅಕ್ಷರಶಃ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಾದರೆ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕೆಲಸಕಾರ್ಯ ಮಾಡುವವನಿಗೂ ಕೂಡ ಕಟ್ಟಿದವನಿಗೆ ಕರೆ, ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರಿಗೆ ಮನೆ ಎಂದೇಕೆ ಹೇಳಬಾರದೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೇಳಬೇಕು. ಹಾಗೆಯೇ ಯಾವುದೇ ಕೆಲಸವಾದರೂ ಕೆಲಸಮಾಡುವವನಿಗೇ ಮಾಲೀಕತ್ವ ಎಂದು ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ, ರಾಜಿಕರ್ ಎಂಡ್ ಎಂದು ಹೇಳುವ ಹಾಗೆ, ಇದೇ ಆಗ್ನೇಯವಂಟ್ ಪ್ರತಿಯೊಂದಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸಬಹುದು. ಭೂ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಅನೇಕ ದೃಷ್ಟಾಂತಗಳಿವೆ. ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ ಈ ರೀತಿಯಾಗಿ ಉಳುವವನಿಗೆ ಭೂಮಿ ಎಂಬರ್ಥದಲ್ಲಿ ಬಹುಶಃ ನನಗೆ ತಿಳಿದಿರುವ ಹಾಗೆ ರಷ್ಯಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಸಿ ಉಳುವವನಿಗೆ ನೇರವಾಗಿ ಭೂಮಿ ಸೇರಬೇಕೆಂಬ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಅವರು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದರು. ಆ ದೇಶದಲ್ಲಿ, ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆ, ಸರ್ಕಾರದವರು State is the owner of the land ಎಂದು ಹೇಳಿದರು. ಆ ತತ್ವವನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಆ ಕ್ರಾಂತಿಯ ಮುಂದಾಳುಗಳಾದ ಲೆನಿನ್‌ವರು ಇದ್ದಾಗಲೇ ownership of the property ಎಂಬುದನ್ನು, ಭೂಮಿಯ ಒಡೆತನವನ್ನು ನಣ್ಣಪುಟ್ಟ ರೈತರಿಗೆ ಅಥವಾ ದೊಡ್ಡ ರೈತರಿಗೆ ಇರುವುದನ್ನು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತಪ್ಪಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಇದೇ ತತ್ವವನ್ನು ಸಾಬೀತುಬೇಕೆಂದು ಚೈನಾ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಕ್ರಾಂತಿಯಾದ ಮೇಲೆ ಪ್ರಯತ್ನಪಟ್ಟು ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಹೊಸ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು.

ಮಾರ್ಕ್ಸ್‌ವಾದವನ್ನು ಸ್ವಲ್ಪ ಬದಲಾವಣೆ ಮಾಡಿ ಕಾಲಧರ್ಮಕ್ಕನುಸಾರವಾಗಿ ನಿಯೋಕ್ಯಾಪಿಟಲಿಸಂ ಎಂಬ ಹೆಸರನ್ನಿಟ್ಟರು. ಎಷ್ಟೋ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಿದಾಗ್ಯೂ ಅಲ್ಲೂ ಸಹ ಈ ಮಾಲೀಕತ್ವವನ್ನು ರೈತರಿಂದ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೆಗೆಯುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಈ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನು ಬಗೆಹರಿಸಬೇಕಾದರೆ ಉಳಿದಿರತಕ್ಕ ಒಂದು ಮಾರ್ಗವೇನೆಂದರೆ, ಒಂದು ಸಿಲಿಂಗ್ ಲಿಮಿಟ್ ಎಂದು ಹೇಳುವುದನ್ನು ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನ ಮಾಡಬಹುದು. ನೇರವಾಗಿ, ನಮ್ಮ ಮಾನ್ಯ ಮಿತ್ರರು ಹೇಳಿದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಉಳುವವನಿಗೇ ಭೂಮಿಕೊಟ್ಟು ಮಧ್ಯೆ ಯಾರೂ ಇರಕೂಡದೆಂದು ಅರ್ಥಮಾಡಿದರೆ, ರೈತವಾರಿ ಪದ್ಧತಿಯಿರುವ ಕಡೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ 25-30 ಎಕರೆಯಿರುವ ರೈತರಿಗೆ ಆ ಭೂಮಿಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟ ವರ ಸಹಾಯವಿಲ್ಲದೆ ಬಹುಮಟ್ಟಿಗೆ ಎಂದೆಂದಿಗೂ ಉಳುವುದಕ್ಕೆ ಅಥವಾ ಕೃಷಿಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಈ ನಿರ್ಣಯವನ್ನು ಈಗಿರುವ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಾವು ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕೆ ಕಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದು ಸಿಲಿಂಗ್ ಲಿಮಿಟ್ ಫಿಕ್ಸ್ ಮಾಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಇದನ್ನು ಸ್ವಾಗತಿಸಬಹುದು ಎಂದು ನಾನು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಡುತ್ತೇನೆ.

ಶ್ರೀ ಎ. ಜಿ. ರಾಮಚಂದ್ರರಾವ್ (ನ್ಯಾಯಾಂಗ ಮತ್ತು ವಿದ್ಯಾಶಾಖೆಗಳ ಮಂತ್ರಿಗಳು).—ಸರ್ವಾಂಶ, ಈ ಠರಾವಿನಲ್ಲಿ ಈ ರೀತಿಯಿದೆ :

“ This Assembly is of the opinion that a Bill be introduced immediately to eliminate all intermediaries between the tiller and the State.”

ಈ ಠರಾವು ಹೀಗಿರುವಾಗ ವಾದ ಬೇರೆ ತರಹ ರೂಪ ತಾಳಿತೆಂದು ಕಾಣುತ್ತದೆ. ಈಗ ಜಮೀನು ಮಾಡುವವನಿಗೂ ರಾಜ್ಯಕ್ಕೂ ಮಧ್ಯೆಯಿರುವ ಮಧ್ಯಸ್ಥಿಗಾರ ರೆರ್ಟ್ ಹೋಗಬೇಕೆಂಬ ಆಶಯ ಈ ಠರಾವಿನಲ್ಲಿದೆ. ಆದರೆ ಜಮೀನು ಉಳುವೆ ಮಾಡುವವನಿಗೇ ಆ ಜಮೀನುಕೊಡಬೇಕೆಂದು ಹೇಳುವುದಕ್ಕೂ ಠರಾವಿನ ಉದ್ದೇಶಕ್ಕೂ ಸ್ವಲ್ಪ ವ್ಯತ್ಯಾಸವಿದೆ. ಈ ಠರಾವೇನಿದೆ, ಇದರ ತತ್ವದ ಪ್ರಕಾರ ಎಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಬಹುದು ಎಂದು ಯೋಚನೆಮಾಡುವಾಗ ಇನಾಂ ಬಿಲ್ಲು ಬಂದು ಇಲ್ಲಿ ಇನ್ನೂ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿದೆ. ಜಮೀನು ಮಾಡುವವರು ಎಷ್ಟು ಮಾಡುತ್ತಾರೋ ಅದಕ್ಕಿಂತ ಹೆಚ್ಚಾಗಿರುವ ಜಮೀನಿನ ಸ್ವಾಮಿತ್ವವನ್ನು ಸರ್ಕಾರ ವಹಿಸಿಕೊಂಡು ಜಮೀನು ಮಾಡುವವರಿಗೇ ಭೂಮಿ ಹಂಚಬೇಕು ಎಂಬ ತತ್ವವನ್ನೊಪ್ಪಿ ಈಗ ಅಸೆಂಬ್ಲಿ ಮತ್ತು ಕೌನ್ಸಿಲ್ಲುಗಳಲ್ಲಿ ಚರ್ಚೆಯಾಗುತ್ತಿದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಆಶಯ ಹೊರಪಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಮಾನ್ಯ ಸದಸ್ಯರು ಎಷ್ಟು ದೂರ ಹೋಗಬಹುದೆಂಬುದನ್ನು ನಿರ್ಧರಿಸಬಹುದು.

ಇನ್ನು ವಾದ ಬಂದಿರುವುದು, ಟ್ರಲರ್ ಆಫ್ ದಿ ಸಾಯಿರ್ಟಿಗೆ ಭೂಮಿ ಕೊಡಬೇಕೆಂಬುದು. ಇದಕ್ಕೆ ಮೈಸೂರು ದೇಶದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ ಇಂಡಿಯಾ ದೇಶದ ಇತರ ಭಾಗಗಳಲ್ಲೂ ಪ್ರಯತ್ನ ನಡೆಯುತ್ತಿದೆ. ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಶೇಕಡ 90 ಭಾಗ ಜಮೀನು ಮಾಡುವವರಲ್ಲೇ ಇದೆ: ಇದೊಂದು ಮೈತಿಷ್ಠ್ಯ. ಆದ್ದರಿಂದ ಇದರ ಪ್ರಕಾರ ಅಷ್ಟು ತೊಂದರೆಯಿಲ್ಲ. ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳಲ್ಲಿ, ರಷ್ಯಾದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಸಮಾಜದ ಸ್ಥಿತಿಗನುಸಾರವಾಗಿ ಕಾನೂನಿದೆ. ಅದೇ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲೂ ಅನಾನುಕೂಲವಿದೆ, ಹಾಗೆಯೇ

ಕಾನೂನು ಬದಲಾಯಿಸಬೇಕು ಎಂದು slogan ಪರ ಮಾಡಿದರು. ಆದರೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿನ ಹಾಗಿಲ್ಲ. ಸ್ವತಃಯೊಂದು ಅಂಶವನ್ನೂ ಗಮನಿಸಬೇಕು. ಅಲ್ಲಿ ನಮಾಜು ಪರಿಸ್ಥಿತಿ ಹೇಗಿದೆಯೆಂದರೆ ಆಸ್ತಿಯೇನಿರುತ್ತದೋ ಅದು ಹಿರಿಯಮಗನಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ, ಸಂಪಾದನೆಯಲ್ಲೂ ಹಿರಿಯ ಮಗನಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತದೆ. ಅದೇ ನಮ್ಮ ದೇಶದಲ್ಲಿ ನ್ಯಾಚುರಲ್ ಸೋಷಿಯಲಿಸಂ ಇದೆ; ನಾಲ್ಕು ಜನ ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳಿದ್ದರೆ ನಾಲ್ಕು ಭಾಗ ಮಾಡಿ ಆಸ್ತಿ ಹಂಚುತ್ತಾರೆ. ಪುನಃ ಹಂಚಿಕೊಂಡವರಿಗೆ ನಾಲ್ಕು ಮಕ್ಕಳಾದರೆ ಪುನಃ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಒಂದೇ ಕಡೆ ಕೋಡೀಕರಣವಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಹೀಗೆ ಎಲ್ಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೂ ಇರುವ ಆಸ್ತಿ ಹಂಚಿಕೆಯಾಗುತ್ತದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನಗಾಣಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯ ತತ್ವ, ನ್ಯಾಚುರಲ್ ಸೋಷಿಯಲಿಸಂ, ಇಲ್ಲಿರುವುದರಿಂದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ದೇಶಗಳ ಹಾಗಿರಬೇಕೆಂದು ಹೇಳಿ ಕ್ರಾಂತಿಮಾಡಲು ಬಂದಿತೆ ಅವಕಾಶ ಎಲ್ಲ. ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಹೀಗಿರುವ ಸಮಾಜ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಮನಗಾಣದೆ ಈ ಸ್ಲೋಗನ್ ಬಹಳ ಜಾಸ್ತಿಯಾಗಿದೆ. ಇದೊಂದು ಮುಖ್ಯ ಕಾರಣ.

5 P.M.

ಎರಡನೆಯದಾಗಿ ಈಗ Tenancy Act ಜಾರಿಯಲ್ಲಿದ್ದರೂ ಸಹ ಬೆಳೆಗಾರರಿಗೆ ಈಗ ಕಾಲವೇ ಹೊರತು ಬೆಳೆಯುವವರಿಗೆ ಕಾಲವಲ್ಲವೆಂದು ನೂಚಕರು ಅಭಿಪ್ರಾಯಪಟ್ಟರು. ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಚೆನೈನ ಆಕ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಏನಾದರೂ ರೋಪದೋಷಗಳು ಕಂಡು ಬಂದರೆ ಅದನ್ನು ಸರಿಪಡಿಸೋಣವೇ ಹೊರತು, ಈ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ನೂಚಕರು ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು ಒಪ್ಪುವುದಕ್ಕಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಈಗಾಗಲೇ ವ್ಯವಸಾಯಾಭಿವೃದ್ಧಿಯ ವಿಚಾರದಲ್ಲಿ ಜನರು ಅನೈತಿಕವಾಗಿ ಹುರಪಿನಿಂದ ಕೆಲಸಮಾಡಿ ಸರ್ಕಾರದೊಡನೆ ಸಹಕರಿಸುವ ಮನೋಭಾವವೇ ಕಾಣುತ್ತಿದೆ. ಈ ರೀತಿ ಸರ್ಕಾರ ಮತ್ತು ಪ್ರಜೆ—ಇಬ್ಬರೂ ಒಮ್ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದೇಶಾಭಿವೃದ್ಧಿಗಾಗಿ ಮುಂದುವರಿಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಈ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಎನಂತಿ ಮಾಡುತ್ತಾನೆ.

Mr. SPEAKER.—What does the mover of the resolution say?

ಶ್ರೀ ಎಸ್. ಗೋಪಾಲಗೌಡ.—ಇಂಥ ನಿರ್ಣಯಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶವೇ ಇಲ್ಲವೆಂದು ಮಾನ್ಯ ಮಂತ್ರಿಗಳು ಹೇಳಿದುದರಿಂದ ನಾನು ಇದನ್ನು ಒತ್ತಾಯಪಡಿಸುತ್ತೇನೆ.

Mr. SPEAKER.—The question is:

“That this Assembly is of the opinion that a Bill be introduced immediately to eliminate all intermediaries between the tiller and the State.”

The motion was negatived.

Mr. SPEAKER.—Next resolution. It is already over in a way. No. 39. Sri Boranna Gowda.—Not here. No. 40. Sri Byre Gowda.—Not here. We have reached the round figure of 40.

Mr. SPEAKER.—What does Sri Anantaraman say about his Bill?

Sri R. ANANTARAMAN (Chamarajpet).—I am not moving.

Mr. SPEAKER.—The House will now rise for the day and meet to-morrow at 12 NOON.

The House adjourned at Three Minutes past Five of the Clock to meet again at Twelve of the Clock on Thursday, the 15th April 1954.